

Sygn. akt **IC 767/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2021 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **P. 1 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.**

przeciwko **T. C.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda **P. 1 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.** na rzecz pozwanego **T. C.** kwotę **3.617,00 złotych** (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt IC 767/20

UZASADNIENIE

Powód w dniu 9 listopada 2020 roku wniósł pozew przeciwko T. C. o zapłatę kwoty 37.369,35 złotych z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP nie więcej jednak niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż jest nabywcą wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki o nr (...) zawartej w dniu 23 kwietnia 2013 roku zawartej między Z. C., a Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową im. F. S. w G..

P. zmarła w dniu 27 grudnia 2015 roku nie regulując należności wynikających z umowy. Roszczenie o zwrot pożyczki staje się wymagalne z dniem ustania członkostwa pożyczkobiorcy.

Jak wynika z aktu poświadczenia dziedziczenia z dnia 16 marca 2016 roku pozwany nabył w całości spadek po zmarłej.

W dniu 21 grudnia 2018 roku powód skierował do Sądu Rejonowego w Gdyni wniosek o zawiązanie do próby ugodowej spadkobiercy zmarłej, ale do zawarcia ugody w sprawie ICo 613/18 nie doszło.

Na dochodzoną kwotę składają się: kapitał pożyczki w kwocie 27.552,11 złotych oraz odsetki naliczone od kwoty niespłaconego kapitału od dnia następującego po dniu wymagalności w kwocie 9.817,24 złotych.

(vide: pozew, k. 2-4)

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Wskazał, iż wierzytelność objęta pozwem została zbyta przez cedenta na powoda dopiero w dniu 27 kwietnia 2020 roku – na podstawie aneksu numer (...), albowiem pierwotna cesja wierzytelności nie obejmowała wierzytelności objętej niniejszym pozwem.

W zestawieniu wierzytelności nabytych na podstawie przedmiotowej umowy cesji wskazano umowę z dnia 10 maja 2016 roku (nr umowy (...)), której pożyczkobiorcami byli Z. C. i S. C..

Skoro powód nie był wierzycielem w chwili zawezwania do próby ugodowej nie mógł w sposób skuteczny przerwać biegu terminu przedawnienia.

Ponadto w ocenie stron pozwanej zawezwanie do próby ugodowej było czynnością pozorną nie powodującą skutku w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia. Pozwany nie został bowiem zawiadomiony przez powoda o nabyciu wierzytelności w drodze umowy cesji w 2017 roku.

Ponadto pozwany zakwestionował wysokość dochodzonej przez powoda kwoty wskazując, iż załączony do umowy raport odnosi się do S. C. i innej umowy.

(vide; sprzeciw, k. 64- 69)

W odpowiedzi na sprzeciw pozwany oświadczył, iż aneks do umowy nie stanowił osobnej umowy cesji, ale prostował błędy i omyłki pisarskie zawarte w pierwotnej umowie przelewu.

(vide; odpowiedź na sprzeciw, k. 82- 85)

W odpowiedzi pozwany złożył pismo z dnia 22 lutego 2021 roku, w którym zakwestionował sposób wyliczenia wierzytelności dokonany przez powoda.

Stwierdził ponadto, iż wiedzę o zobowiązaniu powziął nie wcześniej niż w miesiącu styczniu 2019 roku, to jest w dacie przesłania wniosku o zawezwanie do próby ugodowej.

Pozwany oświadczył, iż można aneksem prostować błędy i omyłki pisarskie, ale w pierwotnej umowie strony w ogóle nie wskazały wierzytelności dochodzonej jako wierzytelności sprzedawanej i nabywanej, a tego nie da się sprostować ze skutkiem wstecznym, to jest od dnia zawarcia umowy pierwotnej.

Pozwany w piśmie tym podniósł również zarzut nie wykazania skuteczności umowy cesji przez nie załączenie do umowy stosownych pełnomocnictw.

(vide: pismo z dnia 22 lutego 2021 roku, k. 118-122)

Stan faktyczny:

W dniu 23 kwietnia 2013 roku pomiędzy Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową im. F. S. w G., a Z. C. została zawarta umowa pożyczki nr (...), na podstawie której pożyczkobiorcy udzielono pożyczki w kwocie 45.200,00 złotych na okres od dnia 23 kwietnia 2013 roku do dnia 25 lutego 2022 roku. Poręczycielem tej umowy był S. C..

Zgodnie z zapisami regulaminu udzielania pożyczek – par. 36 w razie ustania członkostwa, w tym w przypadku śmierci pożyczkobiorcy roszczenie o zwrot pożyczki staje się wymagalne z dniem ustania członkostwa.

Zgodnie z par. 28 regulaminu od niespłaconej pożyczki pobierane są odsetki według stopy procentowej obowiązującej dla należności przeterminowanych, przy czym nie mogą one przekroczyć czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

(umowa pożyczki, k. 25- 27; regulamin pożyczki, k. 41 – 44, harmonogram spłaty pożyczki, k. 94- 95 pełnomocnictwo dla zawierających umowę w imieniu (...), k. 126- 127)

Z. C. zmarła w dniu 27 grudnia 2015 roku. Spadek po niej nabył syn T. C. w całości – wprost.

(akt po świadczeniu dziedziczenia z dnia 16 marca 2016 roku, k. 45, akt zgonu, k. 46)

W dniu 30 listopada 2017 roku pomiędzy Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową im. F. S. w G., a (...) została zawarta umowa przelewu wierzytelności na podstawie której cedent dokonał przelewu wierzytelności zgodnie z wykazem wierzytelności. W wyżej wymienionym wykazie pod pozycją 4340 zapisano wierzytelność Z. i S. C. wynikająca z umowy pożyczki zawartej w dniu 10 maja 2016 roku o numerze (...).

Dla przykładu w tym samym wykazie wierzytelności pod pozycją 4366 i 4367 zapisano wierzytelności przysługujące w stosunku do tej samej osoby S. S. (1), a wynikające z dwóch odrębnych umów.

(umowa przelewu wierzytelności, k. 18 – 21)

W dniu 21 grudnia 2018 roku (...) skierował do SR w Gdyni wniosek o zawezwanie do próby ugodowej pozwanego wskazując jako podstawę wniosku wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki o numerze (...). We wniosku wnioskodawca powołał się na nabycie wierzytelności, nie wskazał jednak konkretnie umowy cesji, ale załączył wyciąg z umowy przelewu. W dniu 5 marca 2019 roku odbyło się posiedzenie, na które nie stawiał się pozwany. Ugody nie zawarto.

(wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, k. 47- 49, protokół, k. 50)

W dniu 6 czerwca 2019 roku powód wystosował do pozwanego przesądowe wezwanie do zapłaty, które zostało odebrane w dniu 11 czerwca 2019 roku.

(wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania, k. 39- 40)

W dniu 27 kwietnia 2020 roku Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. w G. i (...) zawarły aneks nr (...) do umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 listopada 2017 roku, w którym strony zgodnie postanowiły zmienić określone pozycje wykazu wierzytelności, w tym pozycje pod numerem 4340 w ten sposób, iż zapisano tam dodatkowy – nowy numer pożyczki zawartej w dniu 23 kwietnia 2013 roku o numerze (...), której dłużnikami byli S. i Z. C..

(aneks do umowy, k. 22-24)

Na wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 23 kwietnia 2013 roku składały się: kapitał w kwocie 27552,11 złotych, odsetki karne w kwocie 9.817,24 złotych.

(rozliczenie pozwanego, k. 137- 143)

Sąd zważył:

W powyższej sprawie powód przedstawił do zasądzenia wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki zawartej między (...), a spadkodawcą pozwanego - Z. C.. Powód powołał się na nabycie wierzytelności na podstawie umowy cesji z dnia 30 listopada 2017 roku. Ponadto twierdził, iż wskutek zawezwania do próby ugodowej przeciwko spadkobiercy pożyczkobiorcy i wskutek trwającego w okresie od dnia 21 grudnia 2018 roku do dnia 5 marca 2019 roku postępowania doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia.

Pozwany T. C. nie kwestionował tego, iż jest spadkobiercą pożyczkobiorcy, co zresztą wynikało z przedstawionego przez powoda dokumentu – aktu poświadczenia dziedziczenia.

Podniósł jednak zarzut przedawnienia wskazując na to, iż z treści umowy cesji nie wynika to, aby na jej podstawie doszło do przeniesienia na powoda przedmiotowej wierzytelności. Pozwany wskazał na treść załącznika, która obejmowała wierzytelność, ale wynikającą z innej umowy pożyczki, aniżeli ta, której dotyczył pozew.

Powód zaoferował aneks do umowy z dnia 27 kwietnia 2020 roku prostujący zapisy umowy cesji z dnia 20 listopada 2017 roku w ten sposób, iż dodatkowo objęto umową cesji również drugą z umów pożyczki, której stroną była Z. C..

Pozwany uznał, iż sprostowanie umowy przez wpisanie dodatkowej wierzytelności do treści umowy nie może prowadzić do uznania tego, iż umowa cesji w wersji pierwotnej obejmowała przedmiotową wierzytelność. Tym samym należało uznać, iż do nabycia wierzytelności doszło dopiero w kwietniu 2020 roku, a tym samym dokonane przez pozwanego czynności, w szczególności zaś zawezwanie do próby ugodowej nie rodziły skutku przerwania biegu terminu przedawnienia, tym samym wierzytelność jest przedawniona. Tej treści zarzut został postawiony przez pozwanego.

Ponadto pozwany podniósł zarzut niewłaściwego wyliczenia wierzytelności oraz pozorności zawezwania do próby ugodowej – obliczonej tylko na przerwanie biegu terminu przedawnienia.

Zgodnie z art. 118 kodeksu cywilnego termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata.

W ocenie Sądu zasadnie strona pozwana powołała się na zarzut przedawnienia wierzytelności.

Przedstawiona przez powoda umowa cesji z dnia 20 listopada 2017 roku indywidualizowała wierzytelność zapisaną pod numerem 4340 przez wskazanie dłużników oraz przez określenie konkretnej, istniejącej umowy pożyczki zawartej w określonym dniu.

Prostowanie omyłek w treści umowy cesji mogłoby by zostać uznane jako odniesione do faktycznej woli stron z chwili zawarcia umowy w sytuacji gdyby to sprostowanie odnosiło się do określonego konkretnego stosunku prawnego i dotyczyło np. sprostowania błędnej cyfry numeru pożyczki, przy zachowanym pozostałego ciągu cyfr, wskazanym prawidłowo dłużnikowi i dacie umowy, czy sprostowania daty umowy przy prawidłowo wpisanej numeracji umowy pożyczki i dłużniku.

Tymczasem w przedmiotowej sprawie sprostowanie polegało na wprowadzeniu do umowy cesji nowej umowy, przy jednoczesnym zachowaniu w treści umowy poprzednio wpisanej – jako realnie istniejącej i objętej również przedmiotową umową. Co więcej zmiany tej dokonano pod jednym numerem umowy cesji, choć jak wynikało z załącznika do umowy na karcie 19 – w przypadku kilku umów tej samej osoby były one wpisywane pod kolejnymi bieżącymi numerami (przykładowo numery (...) i (...))

Zasadnie zatem pozwany zakwestionował to, aby w dniu 20 listopada 2017 roku doszło do przeniesienia wierzytelności na rzecz powoda. Skoro bowiem przedmiot umowy cesji zostaje w niej określony przez indywidualizację umowy pożyczki, to należy wskazać, iż umowa z dnia 20 listopada 2017 roku nie zawierała żadnego – poza nazwiskiem dłużnika elementu pozwalającego na indywidualizację określonej umowy. Sprostowanie nie polegało zaś nie odnosiło się do umowy zapisanej w załączniku, ale do wprowadzenia kolejnej wierzytelności do umowy.

W ocenie Sądu taka praktyka jest niedopuszczalna, obciąża powoda i nie może prowadzić do wniosku, iż umowa, z której powód dochodził swojej wierzytelności była przelana na niego już w 2017 roku.

Tym samym prowadzi to do wniosku, iż w chwili wezwania do próby ugodowej powód nie dysponował wierzytelnością objętą zawezwaniem i nie mógł skutecznie przerwać biegu terminu przedawnienia.

Tym samym zarzut przedawnienia wierzytelności był skuteczny i zasadnie prowadził do oddalenia powództwa.

Na marginesie jedynie należy wskazać, iż Sąd nie uznał za uzasadniony zarzutu pozwanego o pozorności próby ugodowej, uznając, iż o takiej pozorności winien przesądzić Sąd rozpoznający wniosek, co skutkowałaby ewentualnie jej odrzuceniem.

Sąd uznał również wyliczenie wierzytelności dokonanej przez powoda za prawidłowe, z tym zastrzeżeniem, iż w jego ocenie wysokość odsetek karnych – do chwili pozyskania wiedzy przez spadkobiercę o istniejącej wierzytelności nie powinna przekraczać wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 i 108 k.p.c. obciążając nimi powoda jako przegranego procesie, według kosztów poniesionych przez pozwanego, na które składały się opłata skarbową od pełnomocnictwa i wynagrodzenie pełnomocnika profesjonalnego – według stawek przepisanych.